

Boros Imre: Kalózok és bankárok

2014 július 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A tömeges banki összeomlást elindító „mérgezett” hitelportfóliók ugyanis éppen azoktól hitelmin?sít?kt?l kapták a legkiválóbb min?sítést, akiknek szakmai kötelességük lett volna ezeket veszteségesnek nyilvánítani.

A 2009-ben indult nemzetközi pénzügyi válsággal kapcsolatban korábban csak sejtettük, mára azonban

bizonyossággá vált, mesterséges fejleményekkel van dolgunk.

Nem történt meg: a min?sít? cégek tulajdonosi körében jócskán voltak és ma is vannak nagy befektet?k, s ez érdekkonfliktushoz vezetett és vezet. Ráadásul a nemzetközi nagybankok önös érdekeikt?l vezérelve kartellként térítettek el vezet? kamatlábakat és a vezet? pénznemek árfolyamait.

A vázolt fejlemények tükrében nem számít túlzásnak, ha azokról, akik a közelmúltban valamiféle nemzetközi összeborulásról, esetleg összeesküvésr?l beszéltek, vagy írtak, lemossuk a pejoratív „összeesküvés-gyártó” jelz?t. A pénzügyi válság kapcsán világos, ki mit csinált, bár óriási er?k dolgoznak annak érdekében, hogy ez elhomályosodjék. A történések mindenképpen jelent?s, ma már leplezhetetlen nemzetközi szervezettséget mutatnak, aminek alapján feltételezhetjük, hogy ez a korábbi válságok esetén is így volt, noha a részletek titokban maradtak. A válsággyártás gyökerei nagyon mélyre nyúlnak. Érdemes a londoni City státusát, történetét áttekinteni.

Kevésbé ismert, hogy London tulajdonképpen két városból, részb?l áll, egy nagyvárosból és a Cityb?l, amely egy szuverén világbirodalom székhelye. Utóbbi három négyzetmérföldnyi területével, kilencezer állandó lakójával és abszolút önigazgató önkormányzatával (élén a Lord Mayorral, aki közel sem azonos a londoni polgármesterrel) külön életet él. Bár a City formailag csak egy londoni kerület, de speciális és szuverén önigazgatással bír.

A City ma a brit GDP mintegy öt százalékát adja és százezres számban foglalkoztat jól fizetett alkalmazottakat. Máig tartó felvirágzása a kereskedelemnek nevezett nyílt tengeri kalózkodással kezd?dött (nem véletlen, hogy a legendás kalóz (Drake) a brit uralkodótól lordi címet kapott). Bár a City tulajdonait is koronatulajdonoknak nevezik, ez nem azonos, viszont könnyen összetéveszthet? az uralkodó házzal. A City alapította az angol központi bankot, a Bank of Englandot (ami a második világháború végéig privát intézmény maradt), a londoni t?zsdét és számtalan más kereskedelmi és pénzügyi céget is.

A hírhedt Kelet Indiai Társaság is a Cityé volt, akárcsak Hongkong. A City és az állam együttm?ködése évszázadok óta harmonikus. A kereskedelmi hódításokra a hadsereg, s f?ként a flotta mindig készen állt, az állam pedig számíthatott a City kölcsöneire. Nem véletlen, hogy a City érdekeit a brit kormány ma is foggal-körömmel védi, ezért is nem fognak az angolok soha az euróövezethez csatlakozni.

Külön érdekes a City és az Egyesült Államok közös története. Bár a korábbi gyarmat a 18. században elnyerte függetlenségét, hosszú ideig minden er?feszítése kudarcba fulladt, hogy államilag ellen?rzött és a Cityt?l független pénzt teremtsen. Az amerikai polgárháború nem er?sítette, hanem gyengítette ennek esélyét. Akkoriban a City urai

Lincoln elnöknek huszonnégy és harminchat százalék közötti kamattal ajánlottak hitelt, Lincoln viszont kibocsátotta az állami zöldhasúakat. Az elnököt lel?tték, a pénz elveszítette értékét.

Kés?bb, az els? világháború el?estéjén (tapasztalva a növekv? kontinentális – f?ként német – kereskedelmi és katonai konkurenciát), a City urai ismét Amerikát választották. A közelg? háborútól távoli, de jól ismert helyszínen megalapították a máig magánbankok rendszereként m?köd? Szövetségi Tartalékrendszert, a Federal Reserve Systemet. Ezek után már nem tekinthet? véletlennek, hogy a semlegességet ígér? ország – Wilson elnök minden fogadkozása ellenére – végül belépett a háborúba a britek oldalán. El?bb hitelez?ként, majd hadvisel?ként. A két világháború között a két magánintézetként m?köd? központi bank (a Bank of England és a Federal Reserve System) ellen?rizte és látta el pénzzel az akkor angolszásznak mondott világgazdaságot. A második világháború után a súlypont fokozatosan, de gyorsuló ütemben áttolódott a Federal Reserve Systemre, a volt gyarmatok feletti pénzügyi befolyást pedig az Egyesült Királyság helyett az USA vette át, s?t a nagyhatalom kiterjesztette tevékenységét a háborúban végletesen lepusztult Európára is.

Az európai integrációra épül? közös pénz ötleteb?l végül (a dollár id?közben lezajlott európai térnyerése miatt) nem lett más, mint az euró – dollárok domesztikált változata euróként. A válság ezt is megmutatta. Az Európai Központi Bank mozgástere ugyanis addig csak terjed, ameddig a Federal Reserve System engedi. Bár a londoni City domináns pénzkibocsátó szerepét elvesztette (pontosabban urai még id?ben áthelyezték az Egyesült Államokba), a nemzetközi pénzügyi adásvételek dolgában még piacvezet?. Londonban végzik például a legtöbb devizacserét, s a legtöbb bank itt van bejegyezve.

Most Luxemburg a legf?bb európai versenytárs. A miniállam nagyjából háromezermilliárd dollárt forgat, s így hatalmas konkurenciát jelent az angolszászoknak. Ezért nem lehet a Luxemburgot majd két évtizedig vezet?, föderális Európát álmodó, volt luxemburgi miniszterelnök (Juncker) az Egyesült Királyság barátja. Hogyan is lehetne, ha éppen a City üzletét „veszi el”? Ezért nem érdeke Angliának a föderális Európa sem, amely – bár teljesen más megfontolásból – nekünk sem álmunk. Innen adódott a 26:2-es szavazatarány a Juncker-ügyben.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló